

Иако избори још нису расписани, изборна трка се увелико води. Посланика је све мање у посланичким клупама, а министри учестали са телефонским седницама. Нагледаћемо се поновног отварања већ отворених пар километара путева, сеоских ћуприја и фотографисања по сеоским шталама. Биће и отварања, вађења из фиока, нових афера политичким противницима. На све смо то навикли, али забрињава нешто друго. Мало ко или нимало говори о државној политици. Преовлађују страначки интереси.

Политичка класа, јер тешко је можемо назвати елитом, окусивши за ових десетак година сласт власти и моћ новца, није спремна, како сада ствари стоје, на било какве озбиљније резове ни у унутрашњој ни у спољној политици. А без промена, посебно на унутрашњем плану, Србија је у озбиљном проблему. Све учесталија упозорења политичара, па чак и шефа државе, да нас у овој и наредној години не очекује ништа добро, појачавају код осиромашених грађана Србије очај, незнађе, страх.

Ко ће с ким а ко неће, која странка је добра „удавача“, око које се „салеће“, која има коалициони потенцијал а која нема, са којом се може а са којом никако не може – постаје главна преокупација политичких странака. Страначки лидери шаљу поруке: победићемо их. Ако тако наставе биће „побеђен“ народ, а они опет на власти. А народ ко народ, баш се забавља. Само, питам се, докле. Стрпљење је већ одавно на измаку. Да ли предстоји социјални бунт и грађанска непослушност, као још једино преостало демократско средство у рукама оних ван политичких структура и странака.

Мале странке зазиру од постизборне коалиције две највеће. А ове две се заклињу својим бирачима да ни „у сну“ не размишљају о „великој коалицији“, а интимно је прижељкују да би се ослободиле „уцењивача“. Многи политичари, па и „дежурни“ аналитичари, кажу да то не би било у интересу тих двеју странака. Међутим, нико од њих не рече да то не би било или би можда било у интересу грађана. Не, најважнији је страначки интерес. Ма, заклињу се они да у „велику коалицију“ неће ни по цену поновних избора. Само што не кажу оно Бећковићево „ћераћемо се још“, па докле стигнемо. Ако се овако настави,

имаћемо изборе са белим гласачким листићима.

Инострани фактор још није свео „завршни рачун“ са Србијом. Има још тога због чега Србију треба „притискати“ и батину, са истањеном шаргарепом, држати високо уздигнуто. Ради се у првом реду о КиМ и промени Устава за шта је потребна двотрећинска већина. Уосталом, још много тога треба „опослити“ на Балкану, не искључујући и цртање неких нових граница. У таквим условима, не бих се изненадио да инострани фактор буде још утицајнији у „слагању коцкица“ око прављења владе после избора у Србији.

А грађанима је преко главе политички „распопућене“ Србије, као погодног тла за разна мешетарења. У тешким временима државници визионари (имамо ли их сада?) окупе све релевантне политичке, друштвене, научне, привредне и све друге патриотске снаге друштва и договоре најважније стратешке приоритете државе, а нека мање важна питања, око којих се не слажу и која могу да сачекају, оставе по страни.

Србија као економски развијена земља и уређење запуштене и неуређене државе су два комплементарна стратешка државна и национална циља око којих не би смело бити спорења. То би морале да буду две локомотиве које би, уз пуну пару и са добрим „машиновођама“, извукле земљу из садашње очајне ситуације у којој се налази. У тој великој композицији су бројни вагони претрпани проблемима које ове две локомотиве, да би без успоравања наставиле пут, морају решавати у ходу, одстрањујући многа малигна ткива у државном организму. При томе, Србија се мора понајвише ослонити на своје ресурсе и сопствену памет, а пре свега на слогу. Иако у скромном обиму, Србија има потенцијале за реализацију та два циља, али их треба паметно и на ползу народу искористити. Што дође са стране, а тога ће бити мало у овим кризним временима, биће прескупо и са уценама. Спољна политика се мора уподобити и ставити у функцију реализације унутрашње политике, са економском дипломатијом (не оваквом Динкићевом) као најважнијим пољем деловања, што сада није случај.

Нека друга питања и проблеми у које се Србија упетљала као „пиле у кучине“, а чије решавање понајмање зависи од ње, јер је инострани фактор доминантнији, могли би се ставити на „споредни колосек“ са локомотивом „маневарком“. Ту у првом реду мислим на европске интеграције и проблем КиМ (уз максималну заштиту Срба, српских светиња и имовине). Економски развијена Србија са уређеном државом, где се зна „ко коси а ко воду носи“, биће у далеко повољнијој позицији да и њих решава на задовољавајући начин. Србија оваква, политички распопућена, економски девастирана и међународно маргинализована, нема никакве шансе да озбиљније утиче на њихов коначни исход,

Два стратешка приоритета за Србију

Пише: Радоман Јовић
уторак, 10 јануар 2012 15:14

поготово када је у питању статус КиМ.

Које би то политичке снаге могле да се изборе са све већим изазовима у реализацији ова два стратешка циља? Па, ове садашње, јер Србија нема друге. Наравно, уз пуно ангажовање оних које су изван тих политичких структура, некомпромитоване и некорумпиране, са репутацијом стручних и поштених, патриотских снага. А, постизборна коалиција? Уверен сам, само влада са двотрећинском парламентарном већином може се ухватити у коштац за извлачење Србије из глиба у којем се налази. Зато политичари, оставите се странчарења и власти партократије, покушајте да размишљате и понашате се државнички, а уз то протресите редове својих странака и ослободите се саможивих и самосвојних кочничара који вас компромитују.